

ČAJ

Pro chvíle pohody

BŘEZEN 2012

Časopis Autorů Jičínska

PŘEDJAŘÍ

Je dnes tak hořkosladce
Na této křižovatce
Kde naše zvadlé stíny
Snaží se povstat z hlíny

Do březnového ticha
Hlas zbloudilého mnicha
Rozezní i zvony v nás
A zlomí snad zimě vaz

Pavel ŠUBRT

66

Vážení čtenáři,

březen se hlásí o své slovo a s ním i “Předjaří”, jak nás naladil Pavel Šubrt ve své úvodní básni, které “zlomí snad zimě vaz”.

Do dnešní “ČAJovny” jsem si pozval dva hosty, manžele z Kosmonos u Mladé Boleslavi, **Danu a Pavla Šubrtovi**, kteří se poezii věnují již delší čas, o čemž svědčí řada sbírek. Známe se i z Mělnického Pegasu, kde pravidelně získávají ocenění. Jejich tvorba se hodí do dnešního čísla nejen proto, že Dana píše v básni “Únorové sliby”, že “ Únor ... za sklenku sliboval předjaří”, ale především proto, že oba mají svůj osobitý styl a líbí se mi jejich poetické vidění světa.

Rozhovor poskytl ČAJi zakladatel Mobilovy ceny **Alois Marhoul** z Čisovic, který se přiznal, že „Cítím, jak autoři potřebují zpětnou vazbu!” Letos vyhlašuje již 4.ročník své ceny a očekává i vaše sbírky vydané v roce 2011, aby z nich mohl vybrat tu nejlepší.

A kdo ještě přišel na dobrý šálek ČAJe?
Třikrát se svými prózami **Václav Teslík**.

Jsem rád, že v ČAJovně můžu představit i dvojici mladých autorek, **Zuzanu Jirsovou a Pavlínu Wünschovou** a jejich literární práce, které uspěly v soutěži “Jak voní skřítek z listí aneb co pěkného nám přináší měsíc říjen – literární soutěž Městské knihovny v Hořicích”.

Nechť je březnový ČAJ tím správným vstupem do jarních dní, na které po zimě všichni netrpělivě čekáme, již kvůli jarní literární inspiraci!

Váš Václav

HOSTÉ ČAJe:

Dana Šubrtová (1963)

Narodila se v Mladé Boleslavi, kde také pracuje v automobilce Škoda Auto. Poezii začala psát po roce 2000. Nadační fond Nová šance jí vydal v roce 2007 básnickou sbírku Kam schovali jsme křídla. Spolu s manželem Pavlem Šubrtem vydala básnické dvojsbírky Nečekaný soumrak/Ještě je den (2010) a Jak chutná rok (2011). Zúčastňuje se pravidelně celostátní soutěže pro amatérské básníky Mělnický Pegas, kde získala již řadu cen. Její básně zazněly také v roce 2004 v rozhlasovém pořadu Zelené peří a vycházejí v měsíčníku Kosmonoský horizont.

Pavel Šubrt (1963)

Narodil se v Praze. Od roku 1998 žije v Kosmonosích a dnes pracuje jako šéfredaktor měsíčníku Boleslavan. V roce 1986 vydal sbírku A co dál s výtvarníkem Petrem Úlehlou, s nímž uspořádal také společnou výstavu básní a obrazů v roce 1989 v pražském kině Světozor. Dále vydal vlastním nákladem básnické sbírky Někde jsme zůstali stát (2004), Když nic umře v dlani (2005), Je modro až k zalknutí (2008) a spolu se svojí ženou Danou dvojsbírku Nečekaný soumrak/Ještě je den (2010) a Jak chutná rok (2011). Účastní se od roku 2002 celostátní soutěže Mělnický Pegas, kterou šestkrát vyhrál.

Dana Šubrtová

Únorové sliby

Únor k nám přisedl ke stolu
Prokřehlé ruce nad vlídným ohněm hřál
Ledový vítr si s jeho vlasy hrál
Slunce se klonilo k obzoru

Za sklenku sliboval předjaří
Na zdraví celou noc připíjel vínem
K ránu však pokrýl bílým baldachýnem
Své stopy co vedly ze dveří

Májová noc

Černý pianista
v zakouřeném baru
hraje půlnoční blues
a bosá cikánečka noc
tančí pod okny
s náramky na nohou
každou minutou slábne
jako záře pouličních luceren

Tlapky koček
neslyšně značkují
střechy domů
a když hodiny na věži
odpočítají milencům
poslední polibky
uvadlá dáma noc
odchází vstříc
májovému svítání

Letní odpoledne

horký dech
toho letního odpoledne
opil mě vůní jehličí
a myšlenky vířily
jak tmavá těla ryb pod hladinou

ten žár
letního odpoledne
uspal i ptačí zpěv ve větvích
křídla vážky zastavil v letu
a vteřina přešla do věčnosti

ten vytržený okamžik
otevřel staré rány
rozchodů a ztrát
a já
bolavá tím letním odpolednem
jsem si tě vymyslela

Podzimní variace

Prsty deště
Vyťukávají za oknem podzimní nokturno
A opuštěná zahradní židle
Zívla si nudou
Bělostná těla košil
Se proplétají v čerstvém větru
A krůpěje jeřabin
Zvou ptáky k poslední hostině

Mezi spadány mi jablky
Pomalu odchází další rok
Ale tvoje dlaně mně hřejí
Víc než na jaře
Tak si létám nad zemí
S pavučinou babího léta ve vlasech
A píšu ti vzkaz
Na říjnové nebe

Předvánoční vzpomínání

Často vzpomínám
jak v podvečer tajemného svátku
dvanáctého měsíce
když mi bylo pět
sníh křupal pod nohama
na procházce s tátou
jeho palec v mé malé dlani
dva osamělí poutníci pod hvězdami
kouř z komínů mi tenkrát voněl
a rozsvícené stromky za okny
odrážely se nám v očích
nedočkavost přesýpala
maková zrnka času
protože doma už čekal
stůl prostřený něhou
a babiččina bílá zástěra
zářila na počest kaprům
často teď vzpomínám
a marně hledám klíč
kterým bych zase mohla
mé dětství otevřít

Pavel Šubrt

Tam ležím

Sněžím do lednové jámy
Večer umřel jako jepice
A můj dvojník
Pacholek stínů
Se válí kdesi v bílé sluji
Miluji zkřehlými rty
Vytuhlou samotu

Z mlhy se prodírá
Jak dítě potrhané vlky
Něčí zpěv

Předjaří

Je dnes tak hořkosladce
Na této křižovatce
Kde naše zvadlé stíny
Snaží se povstat z hlíny

Do březnového ticha
Hlas zbloudilého mnicha
Rozezní i zvony v nás
A zlomí snad zimě vaz

Ostrá vůně

Barevné šlehnutí větví.
Pokousal mně déšť.
Někde pod kůží putují
zástupy ukřivděných mravenců.
Tichá radost z mokrých nohou
Rozepíná halenku podzimní víry.
Jsi uhrančivě živá
jak trojbarevný javor
uprostřed polí.

Vůně červencové noci

Vůně tvého ramene
Prošla napříč večerem
Světlo sláblo
V rozdychtěné náruči teplé tmy
I ty jsi křičela
hluboko do sebe
Nenapsal jsem ani řádku
Nevyslovil ani slovo
Hladil jsem tě
Pod modročerným nebem
A v té červencové noci
I kameny dýchaly
Bylo teplo
A svítání bylo tak daleko

Poslední chvíle

Na věži kostela
Odbíjí hodiny půlnoční mráz
Stopy odnikud nikam
Vedou tu podél zavřené hospody
Na žebříku stojí opilý milenec
A škemrá o zázrak
Možná mu zbývá jen chvíle
K poslednímu nadechnutí
A zatím se rozsvěcí světla
Na druhém konci snu

„Cítím, jak autoři potřebují zpětnou vazbu!“

Rozhovor s Aloisem Marhoulem

-Vždycky jsem říkal, že moje literární snažení směřuje k jedinému cíli: Nobelově ceně. Jaké máte vy jako autor řady básnických sbírek literární ambice?

Poezii se aktivně věnuji od svých osmnácti let.

Zatím jsem vydal devět básnických sbírek. První vyšla v roce 1984 (Černý pasažér) a poslední v roce 2011 (www.lidi). Mám dobrý pocit, když se mi báseň podaří napsat lépe, nebo vtipně vypoointovat, než jsem původně zamýšlel a ještě lepší pocit, když se to líbí čtenářům nebo posluchačům. A kdyby se někdo chtěl dozvědět více, prosím, ať se podívá na mé poetické stránky: www.marhoul.eu .

- A co Mobelova cena? Je to vážně myšlená soutěž, recese nebo něco jiného?

Mobelova cena je srdeční záležitost. V březnu 2009 jsem si přečetl sbírku Paměť ohně od básníka, jehož předcházející sbírky jsem moc nemusel, od Lubomíra Brožka. Byl jsem tou sbírkou opravdu nadšen. Říkal jsem si, že taková sbírka by si zasloužila Nobelovu cenu. Ale to já neovlivním. Já mu můžu dát maximálně Marhoulovu cenu, ale to mi přišlo nevhodné. Tak jsem to spojil a byla to Mobelova cena. Udělil jsem mu ji slavnostně na jednom červnovém večírku, které pravidelně pořádám od roku 1984 na své zahradě v Čisovicích. Lubomír Brožek mě přesvědčil, abych v Mobelově ceně pokračoval. A tak jsem to dal prostřednictvím Obce spisovatelů na vědomí českým básníkům. A byl jsem velmi překvapen,

kolik mi přišlo sbírek. Pečlivě pročítám knížky, z kterých cítím, jak autoři potřebují zpětnou vazbu. A zklamat tolik lidí? To ne. A udělit více Mobilových cen bez ohledu na úroveň? To bych vlastně svoji cenu devalvoval. Takže se snažím najít perly, i když v jinak průměrné knížce. Od druhého ročníku uděluji i Mobilova uznání. To jsou vynikající knížky poezie, ale něco málo jim chybí do Mobilovy ceny. Uděluji Mobilovy pochvaly za jednotlivé úžasné básničky.

- Kdo se může pyšnit Mobilovou cenou z minulých ročníků?

Za rok 2009 obdržel Mobilovu cenu Jiří Žáček za vynikající sbírku Třetí poločas! Bylo uděleno i jedno Mobilovo uznání a několik pochval. Loni mi sbírka, která by byla tak neskutečně dobrá (z mého subjektivního pohledu) nepřišla. Udělil jsem dvě uznání a asi osm pochval. Podrobnosti najdete opět na www.marhoul.eu.

-A máte své literární vzory nebo básníky klasiky, ke kterým se rád vracíte?

Je jich opravdu hodně, ale nejvíc si vychutnávám ty naše: Miroslav Holub, Karel Šiktanc, Jan Skácel, Oldřich Mikulášek, Jiří Suchý, Jiří Žáček.

- Čtete básnické sbírky různých autorů, ať už těch oficiálních či různé samizdaty. Co si myslíte o současné české poezii?

Trochu to zlehčím. Kdyby nevycházely špičkové básnické sbírky, tak by se nemohlo stát, že za poslední tři roky, budou uděleny dvě Mobilovy ceny! Ale je pravda, že si myslím, že lidé píšící poezii, to mají v dnešní materialistické, počítačové době, když je tolik jiných požitků, přesněji pseudopožitků, těžší.

Ale mám pro všechny básníky dobrou zprávu: 28.října 2011 skončil podle Mayů jeden věk, ten materialistický. Vesmír se dostal do poloviny své existence (což je 16,6 miliard let) a letos se narodí nový věk, duchovní. Je pravda, že s tím bude mít hodně lidí problémy, ale básníci budou ve výhodě.

Otázky kladl Václav

(Foto převzato ze stránek www.marhoul.eu)

3 x s Vaškem Teslíkem

PÁSEK

A bylo mi devět nebo deset let, svět měl chuť ledňáčeků, nanuků za korunu, s příjemnou chladivou chutí cukru, svět bruslí, které malovaly sny našeho dětství do hladkého ledu zamrzlého rybníka na Štěpána, svět rozkvetlých luk, kde to bzučelo a kde poskakovaly kobylky a brouk Pytlík je chytal do svého láza, svět, ve kterém Fitipaldi, Agostini vítězili i na prašném okruhu ve tvaru trojúhelníku, který utvářela polní cesta, drážka na dopravu cukrovky do cukrovaru v Kopidlně a popraskaná silnice před naším domem, svět, ve kterém se ze mne stal pionýr, a tenkrát to bylo opravdu možný, být jako tím pionýrem, a já měl takovou radost, že už jsem jako tím pionýrem.

Naši, protože mě měli rádi a bylo to žádoucí, a protože nabyli přesvědčení, že nic lepšího nemůže pro výchovu mladého chlapce být, vždyť pionýra na škole vedl, dle výrazu některých tváří a pohledů jejich očí, sice poněkud nespolehlivý, ale přesto většinou starších uznávaný, skvělý pedagog, a tehdy jsme se tak oslovovali, soudruh Vraštil, - naši mi koupili bleděmodrou pionýrskou košili, a taky mi koupili ten rudý šátek a taky, hlavně, ty kalhoty, a k těm kalhotám byl pásek - a na přezce toho pásku bylo napsány, buď připraven, a taky na ní bylo napsány, vždy připraven, a já měl takovou radost, že mám jako ten pásek, a já byl připraven a naši měli taky takovou radost, že já mám teda takovou radost.

A já byl připraven, a zejtra je prvního máje a já půjdu do průvodu, a budu mít ten pásek a když jsem se večer s babičkou Vaňkovou modlil Otčenáš, tak jsem myslet na ten pásek, a když jsme se modlil Zdrávas Mariá, tak jsem musel myslet na ten pásek, a když jsem se modlil Andělé, tak jsem ještě myslet na ten pásek, a když jsem se modlil Já miluju tě Ježíši, tak jsem furt musel myslet na ten pásek!

A bylo ráno, prvního května, já se probudil v půl čtvrtý, a hned jsem si natahoval ty kalhoty a hned zapínal ten pásek, přišla maminka a povídá, proč všechny budím, a já povídám, že du jako do toho průvodu, a v duchu myslím na ten pásek, a maminka mi povídá, že je snad ještě brzo a že si ty kalhoty můžu ještě sundat, a že se pod kalhotama obvykle pyžamo nenosí, a tak si ještě zklamaně lehnu - a stejně už oka nezamhouřím.

A už jdu na ten autobus, že jako pojedu do toho Vysokého Veselí, do toho slavnostního průvodu a v průvodu budu mít ten pásek a budu slavnostně připraven, a jak jdu a jak pospíchám, začínám mít pojednou

takový zvláštní pocity, a mám jich čím dál víc, a pak se otočím a běžím domů, a už sedím na tom záchodě, a strašně mě bolí břicho, a jsem opravdu strašně nešťastnej!

A večer se svěřuju babičce, že jsem při modlení furt musel myslet na ten pásek, a ona povídá, vidíš, vidíš!, takhle Pánbů každýho neposlušného potrestá!

A tak se zase modlíme - a já stejně musím myslet furt na ten pásek.

JÁ JSEM NEVINNEJ

A tak zase jednou sedím v tý naší hospodě, v neomítnutý hospodě z červených cihel, s dveřmi uprostřed, takže mi připomíná motýlka ohniváčka, s kresbou oken na oranžových křídlech - a v tom motýlím tělíčku je výčep, stoly a zrovna ten den tolik zajímavějch lidí a ty lidi si tak pěkně povídají, a v tý naší hospodě je dneska třeba - i pan Kout nebo úplně jiný, docela zajímavý lidi.

Panu Koutovi stejně každej říká Kůžák, protože má od pánaboha tu, ku kůži na břichóóó, a jak mě zmerčí, to znamená zahlídne, hned mi poroučí, tu tu broskvovou, a hned mi povídá, že - byli ka ka kamarádí, a já vím, že má na mysli toho mého tátu, že byli jako spolu kamarádi, a hned mu taky povídám, že je to moc hezký, že byli takový kamarádi a že teda tu broskvovou nechci a že mi je úplně jedno, že jako byli takový kamarádi.

A je v tý hospodě - opravdu moc docela zajímavějch lidí, tak jak už to bývá tam, kde se mnoho lidí schází, a je v ní ruch a hukot jako v úle - a pan hostinský jako pilná včelí dělnice sytí své larvičky, aby mohly, již brzo, vyletět z úlu dospělé, veselé a okřídlené.

Přišel dneska i pan ředitel místní základní školy Zbyněk, kterému říkám důvěrně Zbyndřa a který mohl dneska přijít, protože mu odjela jeho paní, někam, a s ní odjely i jeho dcery, někam, a proto on může dneska, jako že je sám, být v tý naší hospodě, ale jenom na chvíličku - protože se musí řádně starat o topení, a starat se o takové topení v naší základní škole, ve které bydlí, znamená, že musí řádně topit, a to znamená, řádně přikládat do kotle, pohybovat roštem, chodit pro uhlí anebo pro dříví, ona je totiž zrovna ta zima a venku mrzne, jen praští, a jeho paní a jeho děvčata, teda jako dcery, mají rády teplo, a tak tedy topí, a tak je dneska v tý naší hospodě opravdu jenom na chvíličku, protože má doma, navíc, moc zajímavou, kvalitní knížku, vypůjčenou od jednoho moc hodného, vzdělaného pána, a že si chce teda ještě dneska něco zajímavého přečíst - a že to není vůbec nějaká obyčejná knížka - ale vzácnost, moc vzácný exemplář!!

Nikomu jinému bych tu knížku nepůjčil! povídá ten moc hodný pán řediteli Zbynd'ovi, ale žes tedy ten ředitel, a co víc - ředitel školy a učíš ty malé děti, teda člověk jak se patří zodpovědný! a významně při tom zvedá prst .....

A já Zbynd'ovi povídám, jo, ještě jsou lidi uznalí!

Tak mu jako tu vzácnou knížku půjčil.

A tak si spolu povídáme, povídáme mnoho docela zajímavých, a také bychom se na tom spolu určitě shodli, mnoho docela důležitých věcí, a já teda koukám!, koukám, že už přede mnou stojí šest velkejch broskvovejch, jako těch šest andělíčků, a pan Kout pořád do těch všech rozhovorů a hovorů vykřikuje - že byli s tátou ka kamaráádíí a že jsem vo vokurká, a vždycky jako dodá, bu buď ráád, že ti dal páánbiček ku kůži na břichóó - vokurkóó!, je je to jasnýý? a k tomu dodá o olerajd!, a významně směrem ke mně kývá prstem.

Pak mu ruka klesne, ono už je také jedenáct, jedenáct hodin večer a já vstávám a povídám, Zbynd'o, dem!, a Zbynd'a povídá, že ještě nnéé!, že je jako moc brzo, a já mu povídám, no - jak mymyslíš!- a tak už jdu domů tou mrazivou nocí, tou vesnickou ulicí, kterou se nese, ke všem domům, k oknům těch všech domů, za jejich mrazem pomalovanými skly ke všem těm uším a k jejich duším, píseň ... .

Uběhne pár dnů, potkám ředitele Zbynd'u a povídám mu, nazdar! a, jak se vede?, a on mně povídá, že zrovna moc moc špatně, a proč mu takový věci vůbec dělám a vůbec - a že se teda taky trochu a vůbec nestydím - a tak, že tam těch šest broskvovejch stálo - jako šest svatejch opuštěnejch andělíčků, tak opuštěnejch jako ten anděl nad oltářem v tom našem kostele, než ho vykradli, a tak že všechny andělíčky vypil a, a pak šel domů, - a já si to hned představuju, vidím jak jde domů, domů s tou vlídnou andělskou tváří, připadá si jako ten anděl, a vždycky, když si tak připadá, tak jde a musí si napustit vanu, a v tý vaně mu bejvá andělsky, teda moc dobře, takže si vanu napustil až po okraj.

Pak se mu ale udělá hrozná, strašná zima. On se v tý vaně probudí a kouká!, kouká - jak na tý vodě něco plave, kouká - a vony to jsou listy z tý vzácný knihy!, kterou si vzal do tý vany s sebou, aby si jako něco moc pěknýho a rozumnýho přečet, a taky, že teda nakonec přijela manželka!, - ona je také jako učitel(ka), i s těma jeho dcerama - do tý hrozný zimy, protože kotel dávno vyhasnul, a že je to na rozvod!

A já mu povídám, že je to dneska jako moderní, a ať si z toho nic moc nedělá, ale on je hrozně, koulí zle očima za sklíčky těch svých brýlí, on je Zbynd'a ukrutně, takže jako opravdu rozzlobenej, skoro jako ten moc hodný pán, co mu půjčil tu moc vzácnou knihu, která se už dneska asi

nesežene, a který na něj řval, jak takový hovado může vůbec učit malé děti! - a vůbec - dělat ředitele školy, když nemá jako k ničemu úctu, pokračoval ten moc hodný pán, a všechno zničí!, - k čemu má teda ten svět vůbec vypadat?!!

A vůbec byl Zbynd'a taky hodně rozčileněj, že když mi někdo něco dá, tak bych měl mít tolik slušnosti, abych si to vypil!, a vůbec - nepokoušel druhý!, a že mi to teda jeho žena, tedy paní učitelka, i s těma jeho dcerama, taky poví - teda taky povědí, a jak teď k tomu vůbec přijdou?!

A já mám z toho všeho nakonec takový ty výčitky, až do večera, a tak jdu - smutně domů, tou naší ulicí, tou naší vesnicí, mezi těmi domy, okny a jejich mrazem pomalovanými skly, jdu opravdu smutně - domů, a doma nevím, co si mám skrže ty svy výčitky počít, až nakonec dostanu nápad, naleju si trochu slivovice, teda jako do tý malý skleničky, malýho panáčka, pak si naleju ještě jednoho malýho panáčka slivovice, a pak si, abych se jako uklidnil, pustím televizi, a v tý televizi dávají zrovna Švejka, od toho Haška - a ten pán v tom kriminále hrozně křičí, křičí a opakuje - Já jsem nevinnej !!!

JAK JSEM SE STAL AGRONOMEM

A prožívám zrovna období mezi školama, jednoroční období, abych si to v hlavě taky trochu srovnal, jak říkají doma, a tak si to trochu rovnám v jednom JZD - a jsem zrovna v tý době, kdy jsem zrovna tak šťastnej, že jako budu tím pomocníkem, zejtra si vem ostrou tužku a přijď k nám, budeš dělat Drábkoví pomocníka, povídá agronom Datlík, co by vyslanec předsedy JZD, a už jsem zase nešťastnej, protože zrovna, zrovna, když konečně dělám toho pomocníka na řepný plečce, nožový, dvanáctiřádkový a jsem tak šťastnej, tak příjemně a šťastně zaprášenej - tak je tý pěkný práci konec!, a ráno stojím v kanceláři, jako u toho Drábka, a ten soudruh Drábek si mě prohlíží, měří si mě těma svýma očima, ve kterejch se někdo divně usmívá, a za tři dny mi povídá, zajed' na louku pod tím Novákem a řekni soudruhovi Pytlákovi, ať jede na tu louku v Nebešicích, a vem si teda toho mýho Moskviče.

A tak jdu, nastartuju toho Moskviče, a ten Moskvič má náhon, náhon na zadní kola, a ten Moskvič má taky motor a ten motor je vepředu, takže má tu zadní část jako lehkou, a já, jak to auto ještě tak neovládám, přidám plyn a pustím spojku, jenže tu spojku pustím nějak moc rychle - a ten Moskvič začne hrabat, jako splašenej, až ty kamínky začnou všude lítat, a pak vyrazí jako splašenej, jenže on zrovna v tom momentě vyjde ze dveří kanceláře

mechanizátor, nějaký soudruh Bradka.

A já už jsem na tý louce pod Novákem a říkám soudruhovi Pytlákovi, co je z něj zase už pan traktorista, když už mu ty sebraný papíry vrátili, - vždyť on chudák musel bejt v létě se mnou na noční směně, na tý čističce, - a tam je teda toho prachu, a proto on musel bejt vždycky od sedmi do půlnoci v hospodě, a vždycky když přišel, jako do práce, tak po vídá - že mu jako ta práce dneska stejně nejde, takže teda pojede do tý hospody, no a když se z tý hospody vrátí, tak si vezme sekyrku, dá si ji na váze na stůl, to jako kdyby ho chtěl někdo třeba přepadnout, když já teda musím bejt furt na tý čističce, a jde spát, a já jsem šťastnej a pěkně v klidu, s tím letním nebičkem, s tou letní oblohou nad čističkou plnou hvězd, tak sám, tak spokojenej, vždycky celou směnu, hodně spokojenej, že se mi tam nějakej Pytlák nemotá, a tak si jednou pěkně kouřím, kouřím tu svoji krátkou cigaretu značky Mars a čekám, čekám až se naplní násypka, abych přehodil klapku do druhý násypky, a když dokouřím, vylezu nahoru, abych teda přehodil klapku, ale ona ta trubka, kterou zrní padalo do tý plný násypky, zrovna když tam vylezu, se začíná plnit, protože ta násypka je úplně plná, a já koukám, koukám, protože, jak přehodím klapku - tak z tý druhý trubky do tý prázdný násypky nic nepadá, a tak se podívám dolu a už se zvedá plech na šneku, jako na šnekovým dopravníku, a zrovna dorazil soudruh Pytlák a docela se jako motá a jde se na mě podívat, abych věděl, že to dneska nemá stejně cenu, takže si půjde jako lehnout, a já mu povídám, pane Pytlák, průser!, běžím rychle vypnout čističku a křičím, musíme to ručně vybrat!, a v tý chvíli začne soudruh Pytlák střízlivět, a vzápětí se začne hrozně rozčilovat, a ják si to pře představuj, a co si vůbec vo vo sobě myslím, a že teda nejsem k ničemu a že von teda teted'ka, teda jako vo půlnoci, se má kvůli takovému lajdákovi dřít, pak jako hází lopatou, hrozně u toho funí a docela se potí, a má úplně zkaženéj večer.

A když mu teda ty papíry vrátili, jako tomu soudruhovi Pytlákovi, tak já jedu na tu louku pod tím Novákem, a tak mu teda povídám, ať jede na louku do těch Nebešic, a von se jako diví, no ale když teda chcem, tak že teda jede a já jedu taky, a už jsem zpátky a koukám, jak soudruh Bradka kouká - na ty zadní pneumatiky a hned na mě, a už u nás stojí Drábek a Bradka se rozčiluje, a je rudej jak ten prapor co má na stěně v kanceláři, a že si Drábek toho auta vůbec nehledí, a jestli ví, kolik vůbec taková pneumatika, vůbec dneska stojí - a že takový auto - se takovej mladěj divokej nemá vůbec co půjčovat, a Drábek mu povídá, polib si prdel, perníkáři, on je ten mechanizátor, totiž původně vyučený perníkář, a tím je to vyřízený, a pak Drábek povídá, tak co?, poslals ho do těch Nebešic?, a já mu povídám, že jó, a on se ptá, a měl to soudruh Pytlák na tý louce pod

tím Novákem už shrabaný?, a já mu povídám, že ještě jako né, a on se chytá za hlavu - a že se zblázní, a že na mě není žádný spolehnutí, a ať jedu zpátky a pošlu toho soudruha Pytláka, aby to jel zpátky dohrabat pod tím Novákem, a tak jedu zpátky a povídám soudruhovi Pytlákovi, pane Pytlák, jed'te to, prosím, dohrabat zpátky, a pan Pytlák se strašně diví, a pak se rozcílí a řve, takový ztráty!, víš, co to stojí!, a že jsem vůl.

A já jedu zase zpátky, a přemejšlím - a přemejšlím, jestli se na tuhle práci vůbec hodím, a jak přemejšlím, tak po cestě na mě mává pán, a že má jako nějakou poruchu na ty svý Škodě 1000 MB, a jestli bych ho neodtáh, a já říkám, že teda jako jó, a von si to lano uváže a já se teda trochu divím, kam že se takový lano vlastně váže, a už pouštím spojku, abych se rozjel, ale nějak moc rychle ji pouštím - a jak s ním šhubnu, tak ten Moskvíč zase vyrazí jako splašenej, a už ho táhnu na tom laně, teda jenom ten utrženej nárazník, za kterej si to lano uvázal, a ten pán hrozně křičí a ten pan se zalyká, a že jsem mu zničil auto, na který celej život šetřil, a ...

Akce Knihovny Václava Čtvrťka v Jičíně v březnu 2012

1. - 31. března: [Březen - měsíc čtenářů](#) - přehled akcí v rámci kampaně na podporu čtenářství

1. března: [Klub aktivních seniorů](#) - pořad na téma: Zážitky Olgy Jakubcové z cest po Rusku

5. března: Hravé dopoledne pro děti a rodiče - v hudebním oddělení

14. března: [Západ USA na kole](#) - cyklistická expedice Radky Sukové a Zdeňka Mareše po západní části USA

21. března: Beseda se spisovatelkou PhDr. Markétou Hejkalovou

20., 22., 27. a 29. března: Počítačové kurzy (nejen) pro seniory - začátečníci!

28. března: [Ptáci Českého ráje](#) - beseda s RNDr. Zdeňkem Mrkáčkem

30. března: [Noc s Andersenem](#) - v dětském oddělení

1.- 28. března: Jedinečný Český ráj - výstava fotografií RNDr. Zdeňka Mrkáčka

Jak voní skřítek z listí aneb co pěkného nám přináší měsíc říjen – literární soutěž Městské knihovny v Hořicích - vyhlášeno v rámci projektu Klubu dětských knihoven SKIP – Český rok

**Zuzana Jirsová 8 let
ZŠ Na Habru**

Jak přišla zima ke skřítkům

Byl jednou jeden les, ten les nebyl obyčejný les, ten les byl začarovaný. Žili v něm divoženky, hejkalové, vodník, víly a malíncí skřítkové. Žila tam taky jedna rošťanda, jmenovala se Mechulinka. Říkali jí tak, protože vyráběla pro všechny obyvatele lesa krásné věci z mechu. Jednoho dne končil podzim. Všichni si sháněli ještě poslední potravu na zimu. Mechulinka se rozhodla, že se bude muset přeptat strýčka a tetiček, aby jí něco dali. Nejdříve zašla ke strýčkovi Čmáčkovi a zeptala se ho, jestli by jí nedal jednu houbičku. „To víš, že ti ji dám, ale pod jednou podmínkou, přijdeš ke mně v zimě na borůvkový čaj.“ „Ráda, strýčku, přijdu, ale teď musím ještě zaběhnout ke své tetičce.“ Mechulinčina tetička byla moudrá sova, která chránila celý les a každému vždy pomohla, „Tetičko sovo, tetičko sovo, nemohla bys mi dát ze svého stromu pár bukvic?“ Húúú, húúú, to víš, že mohla, Mechulinko. Z tvých měkoučkových mechových polštářků, jsem si udělala v dutině stromu útulné hnízdečko a paní Zima mi neublíží, houkala na ni spokojeně tetička sova. „Na chytej a počkej ještě, ještě něco pro tebe mám. Krásnou měkoučkou peřinku, když se s ní přikriješ a na mě si vzpomeneš, bude hřát ještě tepleji. Na a ať se ti krásně spí. Na jaře nashledanou.“ „Děkuji ti sovičko, krásný spánek.“ Zamávala jí s úsměvem na rozloučenou Mechulinka a tichounce vklouzla do svého mechového domečku. Druhý den se všude rozhostilo bílé ticho. Celý les usnul zimním spánkem a probudil se až když první jarní sluneční paprsky zaťukaly na jejich dveře.

Jak voní skřítek z listí aneb co pěkného nám přináší měsíc říjen – literární soutěž Městské knihovny v Hořicích - vyhlášeno v rámci projektu Klubu dětských knihoven SKIP – Český rok

**Pavína Wünschová 13 let
(Gymnázium SOŠ, SOU a VOŠ Hořice)**

Teenager Říjen

Jmenuji se Íjen. Je mi čtrnáct let a nejsem zas tak obyčejný kluk, patřím totiž do skupiny bytostí, které se starají o náš svět. Většina lidí nás pojmenovává jako skřítky nebo šotky, ale to já neslyším rád, protože já nejsem žádný roztomiloučký malý skříteček nebo rozpustilý šotek. A hned vám vysvětlím proč.

Zřejmě jste si všimli mého zvláštního, trapného jména Íjen. Jsem totiž podzimní bytost, proto na podzim musím vykonávat různé úkoly. Za každý splněný – dobře splněný – úkol dostanu jedno písmenko do svého jména. Když jsem se narodil, jmenoval jsem se jenom N. Pak jsem se naučil poznávat různé druhy hub, stromů, rostlin a dozrávajících plodů a získal jsem písmeno E, takže jsem se jmenoval? Správně, En. Postupně jsem plnil různé úkoly – míchal jsem barvy na listí, takže teď už vím, že žlutá,, červená a hnědá ke mně patří jako poklička na hrnec. Nejvíc mě bavilo shazovat krásné hnědé kaštiny i ořechy ze stromů a nasmál jsem se, když vám náhodou nějaký přistál na hlavě. Asi mi to šlo celkem dobře, protože jsem tím obdržel své nynější jméno. Íjen se ale nebudu jmenovat na věky. Až splním jeden velice těžký úkol, získám do svého jména písmeno Ř. Říjen zní o mnoho lépe než Íjen, no nemám pravdu?

Nejspíš si teď říkáte, co tak těžkého to může být za úkol. Prozradím vám to. Musím vás přesvědčit, že říjen není tak šedivý měsíc, přestože léto už definitivně odzvonilo, je daleko do Vánoc a venku většinou prší a fouká. Tak honem, abychom to všechno stihli. Máme na to jenom 31 dní. A pokud mají platit ty vaše pranostiky jako třeba „Svatý František zahání lidi do chýšek“ nebo „Po svatě Tereze mráz po střechách leze“, tak máme co dělat.

Určitě jste si už všimli, že listí začalo už před měsícem krásně žloutnou. A já už ho jenom dobarvím červenou a hnědou barvou a pomalu ho začnu shazovat, aby na konci mého období bylo na zemi a vy jste měli co hrabat. Sice se mi to zdá na hlavu, ale je to tak. Asi rádi hrabete.

A na vinohradech na mě čekají velké hrozny, protože „Září víno vaří, a co nedovaří, říjen dopeče“, a to znamená, že některé kuličky vína

musím poškádlit mrazíkem, aby bylo stáčené víno v demižonech co nejkvalitnější. Na stromech by už žádné ovoce nemělo viset, „Na svatého Havla má být všechno ovoce v komoře“, snad je ještě dovoleno nechat pár šípků, jeřabin a bezinek na keřích.

Teď mě ale čeká prověřit si loňský fuk, abych shodil všechny kaštany, žaludy a bukvice pro muflony s divočáky, kteří žijí v lese, kde je teď na podzim hotový blázinec. Začínají hony a já fandím loveným jelenům, bažantům, daňkům i divočákům. Srnci shazují paroží, takže mám spoustu uklízení. Po celém lese slyším rochání daňků. Velmi těžkou prací je uspat plazy a jezevce. Někteří hadi nebo kdejaké ještěrky usnou hlubokým zimním spánkem, ale uspat takovou jezevčí rodinku, to je tedy umění! Mně to moc nebaví, takže to nechávám na kámošku Istopadku, kterou čeká po mě podobná zkouška. Zvířata, která ještě neulehla k přečkání zimy, si dělají zásoby jídla. Sbírají houby, co jste vy lidé nevysbírali a zateplují si pelechý mým spadáným listím.

Les už máme za sebou a teď na mě čekají kámoši s křídly, kterým je u nás zima a musí odcestovat do teplých krajin, tak jim promažu křídla a správně je nasměruji. Někdy se ale nehodě nevyhne a pár rychlých, nepozorných vlaštovek se srazí a neštěstí je na světě! Občas nastane dopravní zácpa na obloze, to když divoké husy přiberou a zdržují letový provoz na jih.

Tý jo, už je 17. den mé zkoušky a já jsem ještě nebyl na poli a mám na spěch, protože je tu zase ta vaše pranostika „Svatá Hedvika pole zamyká a medu do řepy naleje“, naštěstí je řepa už jediná na poli-všechna pole jsou zorána, protože zítra „Na svatého Lukáše má být obilí již naseto. A kdo chceš, ruce volné měj, po sv. Lukáši za ňadra je dej!“ Ale za svoje, kluci!

Aby jste si nemysleli, že znám jenom práci a žádnou zábavu, tak zůstaňte se mnou na poli a sledujte, jak se zavěším na ocas papírového draka a vznesu se s ním na oblohu. To sice do zkoušky nepatří, ale je to jedna z krás října.

Přestože už je ráno mlha, slunce už tolik nehřeje a dny se krátí, ve vzduchu voní poletující listí, zoraná půda a stoupající kouř z komínů, je říjen barevně kouzelný měsíc. Jé, všimli jste si, že už mám Ř?

Vyhlašuji
již
4. ročník Mobelovy ceny

Podmínky soutěže: 1 výtisk sbírky vydané v roce 2011 zasláný autorem (nebo s vědomím autora) včetně kontaktního telefonu, adresy, případně e-mailu autora, a to do 30.6.2012, na adresu: Alois Marhoul, 252 04 Čisovice 123.

O místě a termínu udělování Mobelových cen, uznání a pochval budou všichni milovníci poezie včas informováni.

Poezie nesmí zahynouti!

Máme jenom takové básníky, jaké si zasloužíme.

Jak se do lesa píše, tak se od Mobela ozývá?

ČAJ pro chvíle pohody

č.66 , březen 2012, ročník XI

Vydáno 5. března 2012 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka

Grafická úprava titulní strany Jozef dŘevník Borovský

Interní tiskovina LISu

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!